

Vienuolika

Eidama atgal į policijos skyrių Lena mintyse perkratė pokalbį su Heike Brant. Kai kuriais klausimais moteris kalbėjo santūriai, kai kuriais – labai atvirai. Ar ji žino daugiau nei sako?

– Ką manai? – pasiteiravo Olė. – Svarstai, ką ponia Brant nutyli?

– Gal buvęs vyras su broliene palaikė glaudesnius ryšius nei mums teigė? – suformulavo Lena neištartą klausimą.

– O ko ji galėjo iš jo norėti? Finansiškai iš jo ne kažin ką teispeši. Ir šiaip – atleisk, kad taip sakau, – Jorinas Teizenas nėra svajonių vyriškis.

– Nors nepažinojau Lavan, bet irgi nemanau, kad būtų buvusi artima su dieveriu. Tačiau kodėl Heikė Brant taip nenori kalbėti šia tema? Juk turėtų suprasti, kad mums pasirodys įtartina.

– O gal to ir siekia? Suvesti senas sąskaitas?

– Man nepasirodė, kad jai tai rūpėtų. Bet gerai, negalim nepaisyti tokios galimybės. – Ji dirstelėjo į laikrodį. – Gal šiandien gana?

Olė linktelėjo.

– Dar parašysiu protokolą, o tada irgi eisiu namo.

– Ar Tobijas grįžo iš Berlyno?

Olė staiga sustojo, užsimerkęs atlošė galvą ir giliai įkvėpė.

– Ne. Ir prašau neklausti, kada grįš.

Lena palietė kolegai ir draugui petį.

– Kas ten pas jus nutiko, Ole?

Jis pažvelgė į Leną pavargusiomis akimis.

– Kad aš žinočiau.

– O ką žinai?

Jie buvo ties vidaus vandenių uostu. Lena mostelėjo į Uosto gatvę – čia prie pat krantinės rikiavosi daugybė kavinių ir restoranų.

– Eime, išgersim kavos. Gerai?

Olė linktelėjęs nusekė paskui Leną, o ji išrinko ramią vietą lauko kavinėje. Valandėlę juodu sėdėjo tylėdami.

– O ką Tobijas iš tikrųjų veikia Berlyne? Juk jis Berlyne, ar ne?

– Taip, aš taip manau.

Prie jų staliuko priėjusi jauna moteris su padėklu rankoje paklausė, ko jie pageidautų. Lena užsisakė kavos su pienu, Olė – alaus.

– Taigi, Berlynas, – grįžo prie temos Lena.

Olė suirzęs dėbtelėjo.

– Sostinė. Kam to reikia?

– Nagi, sakyk, kas nutiko, Ole!

Jis tyliai sudejavo.

– Tobijas su kažkuo susipažino. Kažkada prieš porą savaitių, kai darbo reikalais lankėsi tame nusususiam mieste.

– Argi neminėjai, kad nesat nusistatę labai griežtai?

– Tikrai? Taip sakiau? – Jis persibraukė per trumpai kirptus plaukus. – Na, gal taip ir yra. Nedarom didelės tragedijos, jei kartais kas atsitinka. Vienos nakties nuotykis... – jis gestu pavaizdavo kabutes, – nieko baisaus. Nė vienam iš mūsų tai nesukelia problemų.

– Bet?

Jiems atnešė gėrimus. Olė maktelėjo gerą gurkšnį, pastatė bokalą, bet tuoj vėl čiupo ir išmaukė iki dugno.

- Geriau.
- Bet? – pakartojo klausimą Lena.
- Tobijas įsimylėjo, – burbtelėjo jis, akimis nulydėdamas praeinančią turistų grupę.
- Lena žioptelėjo. Klausdama Olės, kas nutiko, ji manė, kad vyrai smarkiai susibarė.
- O dabar? Juk dėl kažkokio įsimylėjimo jis nenutrauks jūsų santuokos. Būsit amžinai kartu.
- O gal kaip tik čia ir bėda?
- Ar Tobijas taip sako?
- Ne, nesako. Bet jis ne čia, o pas tą trečiarūšį aktoriūkštį, kuriam dar pienas nuo lūpų nenudžiūvo.
- Jis jaunesnis už Tobiją?
- Mostu pasikvietęs padavėją, Olė užsisakė dar alaus.
- Nė nenutuokiu, kas jis toks, – atsakė pagaliau.
- Tą akimirką ant stalo suvibravo Olės telefonas. Žvilgtelėjęs į ekraną jis blausiai šyptelėjo.
- Traukinio bilieto nuotrauka, – paaiškino. – Rytoj, septynios keturiasdešimt, greituoju traukiniu į Hamburgą.
- Tobijas?
- Olė su palengvėjimu linktelėjo.
- O kada jis bus Huzume?
- Manau, truputį prieš pirmą.
- Atsiprašyk iš darbo ir pasitik jį stotyje.
- Tu rimtai? O gal turėtų būti atvirksčiai – tai jis turėtų pasitikti mane po darbo?
- Kaip manai, kodėl jis atsiuntė bilieto nuotrauką? Išsimiegok, rytas už vakarą protingesnis.
- Kad būtų taip paprasta.
- Pasikalbėkit. Visa kita niekur neveda.
- Po velnių, suklydau aš ar jis?
- Argi nesakei, kad jis įsimylėjo? Tai kur dabar ta jo klaida?
- Gražbyliauti ir aš sugebu, Lena.
- Ir ką? Ar Tobijas sakė, kad tavęs nebemyli?
- Olė Kotenas tylėjo.

– Ar sakė?
– Ne, taip nesakė.
– O kaip sakė?
– Pliurpė nesąmones, paistė, kad myli mus abu. Ką man daryti? Tikrai to nesitikėjau.
– Tobijas turbūt irgi ne.
Padavėja atnešė alų, Lena sumokėjo už gėrimus. Olė suėmė bokalą, bet jo nepakėlė. Galiausiai palikęs alų atsistojo.
– Eime?

Lovoje Lena prisiglaudė prie Erko. Pavakarieniavę leidosi į ilgą pasivaikščiojimą link Šiaurės jūros, o paskui dar ilgai sėdėjo sode.

– Rimtai manai, kad turiu nesikišti? – paklausė ji.
– Juk nesi Olės ir Tobijo santykių konsultantė. Jie patys turi rasti sprendimą.

– Juk mes draugai ar bent jau jais tampame. Be to, Olė – mano kolega. Ar tau kliūva, kad kalbama apie du vyrus?

Prieš atsakydamas Erkas valandėlę tylėjo.

– Atvirai? Taip. Aš ne visai suprantu. Viena vertus, abu gana liberaliai žiūri į romaniūkščius, bet baisi tragedija, jei iš to išeina kažkas daugiau. O tu supranti?

Lena atsisėdo ir įjungė šviesą.

– Geras klausimas. Matyt, tarp jų buvo susitarimas be žodžių. Vienos nakties nuotykis – taip, o visa kita – tabu. Bent aš taip supratau. O jei kuris nors iš jų turėjo romaną, tuo nesigyrė.

– Nelabai nuoseklu, ar ne?

– Kodėl? Viskas keičiasi, kai atsiranda jausmai. – Lena juokais kumštelėjo Erkui į šoną. – Be to, ar mes visada atvirai apie viską kalbamės? Juk irgi ne, tiesa?

Erkas išpūtė akis, vaidindamas išsigandusį.

– Ką tai reiškia? Juk nenori pasakyti, kad...

– Kvailas daikite, – pertraukė jį Lena. – Puikiai žinai, ką

turiu omeny. Tabu yra pokalbiai apie mano tėvą; planuojame artimiausią pusmetį, bet nekalbame apie tai, kas bus toliau. – Ji kiek patylėjo. – Kas dar?

– *Okay*, tu teisi. Mes irgi turime paslapčių ir susitarimų be žodžių. Ir – taip, jaučiuosi netvirtai, kai kalbama apie homoseksualus.

– Manau, Olei nepatinka tas žodis. Jis sakosi esąs gėjus. – Lena patylėjo. – Šiaip ar taip, rytoj jam pasiūlysiu nuo pietų atsiprašyti iš darbo.

Erkas prisitraukė ją prie savęs.

– O dabar baikim šią temą ir užsiimkim savimi.

Lena išsišiepusi prigludo prie jo.

– Apie ką konkrečiai pagalvojai?

– Labas rytas! – pasisveikino su Ole Lena, prieš devynias įžengusi į kabinetą. – Gerai miegojai?

– Pusėtinai, – burbtelėjo Olė, neatplėšdamas akių nuo ekrano. – Beje, ką tik gavau ekspertų išvadas. Matyt, vertėsi per galvą ir dirbo iki paryčių.

Atsisėdusi už rašomojo stalo Lena įsijungė kompiuterį.

– Ir?

Olė pakėlė akis.

– Atitinkmuo Šioningo automobilyje. Ant priekinės keleivio sėdynės rastas mirusiosios plaukas. Deja, bagažinėje nieko.

– Tai sutampa su liudytojų parodymais.

– Teisingai, ir vis dėlto Šioningas turės mums pasiaiškinti, kodėl ponias Jao Jun sėdėjo jo automobilyje ir, svarbiausia, kodėl jis apie tai nutylėjo.

– Bagažinė visai švari?

– Taip, ekspertai mano, kad buvo išvalyta. Bet kraują jie vis tiek būtų aptikę. Nebent lavoną būtų suvyniojęs į plastikinę plėvelę. Juo įdomesnė Teizeno bagažinė.

Bekalbėdamas Olė persiuntė Lenai ekspertų ataskaitą. Atsidariusi failą ji ėmė skaityti.

– Sutuoktinio popieriai prasti, – pridūrė Olė.

Vairuotojo ir keleivio vietose, kaip ir reikėjo tikėtis, rasta Lavan plaukų. Tačiau svarbiausias radinys buvo багаžinėje – plaukai ir kraujas.

– Jokių abejonų?

– Po pirmos greitos analizės – jokių. Aišku, dar atliekami papildomi tyrimai, rezultatus gausime vėliausiai poryt.

Perskaičiusi ataskaitą Lena garsiai atsiduso.

– Ar jau kalbėjai su prokuroru?

– Taip, informavau.

– Ir? – Lena nujautė, kas bus toliau.

– Krata namuose, paskui tardymas. Prokuroras nebuvo įsitikinęs, kad radinių багаžinėje užtenka arešto orderiui išduoti.

Lena šaižiai įkvėpė.

– Kardomasis kalinimas? Gal kol kas turėtume tirti toliau? Kažin ar jis spruks į užsienį.

– O jeigu ims naikinti įkalčius, Lena?

– Nuo nusikaltimo, jeigu tai jis jį įvykdė, praėjo trys mėnesiai. Kokius įkalčius jis dar gali sunaikinti?

Norėdama surikiuoti mintis, Lena atsistojo ir išėjo iš kabineto atsinešti kavos. Tokių ekspertizės išvadų ji nesitikėjo. Tučtuojau suvokė, kad dabar tyrimas bus koncentruojamas į Elbą Teizeną. Jei name bus rasta ir daugiau netiesioginių įkalčių, jis neišvengiamai atsidurs tardymo izoliatoriuje. O gal ji apsirinka? Lena turėjo pripažinti, kad Elbas Teizenas jai iš pat pradžių pasirodė simpatiškas. Nejau ji padarė pačią didžiausią klaidą ir vertindama pasiklioavė subjektyviais jausmais?

Nešina dviem puodeliais kavos ji grįžo į kabinetą, o Olė Kotenas tuo metu kaip tik padėjo ragelį.

– Kalbėjau su prokuroru. Per porą valandų turėtume gauti orderį. Tuoj sudarysiu komandą, kad iškart galėtume vykti.

Lena pažiūrėjo į laikrodį.

– Nespėsi grįžti.

– Nesvarbu. Tobijas supras.

Lena padavė jam puodelį.

– Galiu važiuoti aš, o tu lik čia ir po pietų dink.

Olė susvyravo. Atlošęs galvą, ranka persibraukė plaukus.

– Nagi, dink. Jei kas nors klaustų, pasakysiu, kad pasigavai skrandžio gripą. Be to, nuolat tave informuosiu. O jei tektų laikinai suimti Teizeną, tardysime, be abejo, kartu. Tačiau dabar turėsi laiko pasitikti Tobiją ir gal su juo pašnekėsi.

– Jei primygtinai reikalauji. Bet noriu būti informuotas apie viską. Ir tik neik viena.

Lena pavartė akis.

– Lyg taip elgčiausi.

Olė Kotenas šyptelėjo.

– Žinoma, ir kas čia man šovė į galvą.

– Verčiau pasakyk, ar kolega iš Įsilaužimų peržiūrėjo Teizeno draugų ir pažįstamų sąrašą?

– Atsiunčiau tau protokolą. Nieko reikšmingo. Lavan Jao Jun visiems patiko, greitai įsiliejo į bendruomenę ir mėgo pasižmonėti. Su moterimis iš to sąrašo nuolat ką nors veidavo. Ir kalbos mokykloje turbūt lankydavosi dažniau. Matyt, buvo kur kas komunikabilesnė už savo vyrą.

– Rodos, Teizenui tai nekliuvo, – tarė Lena. – Juk nelaikė jos po raktu. Vėliau dar perskaitysiu protokolus.

– Ar susisiekei su Karstenu Ranholdu? – paklausė Olė.

– Ne, gydykla uždaryta. Vakar ir šiandien. Kvalifikacijos kėlimo kursai. Bet turiu jo mobiliojo numerį ir vėliau paskambinsiu. Kol kas yra svarbesnių dalykų.

Lena čiupo telefoną, ketindama skambinti į Kylį kolegoms, ieškantiems BMW ir tikrinantiems panašius atvejus visos Vokietijos mastu.

– Labryt, Lena! Ir vėl klampynė? – pasisveikino Janas Reimersas, jaunas komisaras, kuriam ne kartą teko atlikti panašias užduotis Lenos bylose.

– Kapanojamės, – atsakė Lena. – O kaip reikalai pas jus? Ar ką nors radote?

– Kaip tik norėjau tau skambinti ir papasakoti apie padėtį.

– Rėžk!

– Kaip turbūt ir numanei, tokių automobilių yra gausybė. Kalbant tiksliai – šimtas keturiasdešimt keturi. Mes ėmėme tik tam tikrų metų gamybos automobilius, kitaip skaičius būtų dar didesnis.

– *Okay!*

– Deja, dar nepateikėt jokios pavardės, kad galėtume sukonkretinti. Supranti: ieškome adatos šieno kupetoje.

– Taip ir maniau. Kaip ketini elgtis?

– Iš pradžių apsiribojome teritorija dvidešimt kilometrų apie Huzumą, ten yra septyniasdešimt du automobiliai.

– Kiek iš jų pačiame Nordštrande?

– Trys. Jus gausi pirmiausia. Smulkiau neskirstėme. Tiesiog pagalvojau, kad vis tiek kalbėsite su visais savininkais.

– Teisingai! O kiek registruotų Huzume?

– Tai buvo kita grupė, kuria domėjomės atidžiau. Jų keturiasdešimt trys. Jie išvardyti antrame sąrašė, bet manau, kad asmeniškai apklausti bus sudėtinga.

– Tam tikromis aplinkybėmis neliks nieko kito, Janai.

– Tai jau taip. Tuoj elektroniniu paštu gausi sąrašą.

– Ką darysit toliau?

– Kitus įtartinus automobilius tikrinsime po vieną. Paskui pamaniau, kad dar sykį pažiūrėsime, gal kas nors iš jų Nordštrande arba abiejuose į jį vedančiuose keliuose užkliuvo kelių policijai. Paprašiau dvejų pastarųjų metų duomenų. Šiandien turėčiau gauti. Jei kas nors keistūsi Huzumo sąrašė, nedelsdamas pranešiu. Tada galėsite apklausti tų automobilių savininkus.

– Viskas puiku, Janai. Labai ačiū už pagalbą. O kas ieško panašių bylų?

– Tuoj sujungsiu tave su Larsu Kleinertu. Bet nežinau, ar jis ką nors rado.

Atsisveikinęs Janas Reimersas sujungė Leną su savo kolega.

– Labryt, ponio Lorenco, – į pasisveikinimą atsiliepė komisaras. – Taip, vis dar ieškau, bet, žinoma, galiu pateikti tarpinę ataskaitą.

– Būtų gerai.

– Iš pradžių ieškojau bylų, kai buvo nužudytos tailandietės. Per pastaruosius penkerius metus tokių buvo dvi. Jomis pasidomėjau, abi buvo išaiškintos, abiem atvejais nusikaltėliai prisipažino ir buvo nuteisti, bylos atiduotos į archyvą. Vis dėlto yra dar viena byla. Viena tailandietė dingo be žinios netoli Flensburgo. Tam tikru atžvilgiu tarp abiejų bylų esama paralelių. Jūsų auka daugiau kaip tris mėnesius taip pat buvo laikoma dingusia be žinios. Paprašiau, kad Flensburgas atsiųstų visą bylos medžiagą.

– Kas tyrė bylą?

– Vyriausiasis komisaras Benas Eilersas.

Lena vos nesudejavo. Po bylos Fiore Beno nei matė, nei girdėjo. Prieš kelerius metus jie susipažino kvalifikacijos kėlimo kursuose ir ten kartu praleido tris naktis.

– Tą kolegą pažįstu ir turiu jo numerį. Ką dar išsiaiškintot?

– Susitelkiau į bylas, kai moterys buvo nužudytos ir užkastos. Kaip tik sudarinėju ir tvarkau sąrašą. Tikriausiai rytoj jau galėsiu atsiųsti.

Padėkojusi Lena baigė pokalbį.

Dvylika

Lena ir dar du automobiliai ažuolų alėja privažiavo prie pat Teizeno kiemo. Visiems išlipus, prie jų priėjo Elbas Teizenas. Pasisveikinusi Lena įteikė jam kratos orderį.

– Galite dalyvauti, jei netrukdysit kolegoms dirbti darbo, – pridūrė ji.

Gūžtelėjęs pečiais Teizenas nupėdino atgal prie tvarto, iš kurio atėjo, pareigūnams įvažiavus į kiemą. Nepriėjęs tvarto vartų atsigrėžė ir šūktelėjo:

– Namas atrakintas! Aš būsiu čia, tvarte!

Lena paskirstė pareigūnams užduotis, o pati nuėjo pas Teizeną. Rado jį pasilenkusį prie traktoriaus su įrankiu rankoje. Jis trumpam pakėlė akis ir vėl susitelkė į darbą. Stovėdama už dviejų metrų Lena jį stebėjo. Jis ramiai ir rūpestingai atsukdavo variklio varžtus, skuduru pavalydavo metalines detales ir dėjo jas ant lentynos vieną šalia kitos. Regis, krata namuose jo visai nedomino. Gražinęs į vietą visas detales, jis užvedė traktoriaus variklį ir patenkintas linktelėjo.

Tik tada pasisuko į Leną.

– Kiek laiko tęsis ta nesąmonė?

– Manau, kolegos užtruks dvi tris valandas.

– Gerai. Tikiuosi, tada paliksit mane ramybėj ir imsit ieškoti tikrojo nusikaltėlio?

Lena atsiduso. Matyt, Teizenas nesupranta, kas jo laukia, jei kriminalistai ekspertai ras bent menkiausią požymį, kad žmona buvo nužudyta ūkyje. Lenai ne kartą teko patirti, kaip toliau klostosi tyrimas. Dauguma įtariamųjų, advokatų partarti, tylėdavo ir laukdavo, ar tyrimų rezultatai apskritai bus patvirtinti.

– Gal norėtumėt arbatos? – nusišluostęs tepaluotas rankas paklausė Elbas Teizenas.

– Mielai.

– Pažiūrėkim, ar man galima užėiti į virtuvę, – šyptelėjęs tarė Teizenas ir nuėjo pirmas.

Netrukus jie sėdėjo ant suolo sode su arbatos puodeliais rankose.

– Kada pagaliau galėsiu palaidoti žmoną?

– Kūno dar neatidavė. Užjaučiu. – Lena gurkštelėjo arbatos. – Ar jau svarstėte – laidosite čia ar Tailande?

Elbas Teizenas nustebęs dėbtelėjo į ją.

– Aišku, čia. Nordštrande. Kurgi daugiau?

– Tailande ji irgi turi šeimą. Ten gyvena jos sūnus. Tėvai, broliai ir seserys.

Teizenas papurtė galvą.

– Ne. Neįsivaizduoju. Lavan būtų norėjusi likti čia, su manimi.

– Ramiai apgalvokite. Gal pasitarkite su šeima Tailande. Puikiai įsivaizduoju, kaip tai sunku.

– Nemanau, – burbtelėjo Elbas Teizenas, pakeldamas akis. – Kam staiga šitos kratos? Iš pradžių automobilyje, dabar visame name?

– Pasakėt ne visą tiesą apie pastaruosius mėnesius.

– Argi nekalbėjome ta tema? Tiesą! Tai mano subjektyvi tiesa. Na ir kas?

– Jau kurį laiką reikalai ūkyje stringa, o mokėjimai į Tailandą pradėjo trūkinėti daug anksčiau, nei sakėte.

– Ak, jau patikrinot ir mano sąskaitas? Nuostabu, tuoj būsiu perregimas. O kas toliau? – Jis pažiūrėjo Lenai į akis. – Kodėl būčiau turėjęs žudyti žmoną? Kodėl?

– Nes sužinojote apie ją kažką, su kuo nieku gyvu negalėjote susitaikyti?

Teizenas tyliai nusijuokė.

– Ir kas tai galėtų būti?

– Deja, apie tyrimo rezultatus negaliu kalbėti taip atvirai, kaip norėčiau. Bet dabar, deja, jūs esat pačiame įtariamųjų sąrašo viršuje.

Žodis „deja“ jai išsprūdo. Lena susinervino taip neprofesionaliai pasielgusi.

– Deja? O ką jūs asmeniškai manote?

Lena sudvejojo.

– Mano asmeninė nuomonė galiausiai nedaug tereiškia. Svarbu tik tiesioginiai ir netiesioginiai įkalčiai, kuriuos vertina teismas. Tam tikru momentu viską perima prokuratūra, o mūsų darbas baigtas.

– Tai dabar turbūt turėčiau prikąsti liežuvį ir pasieškoti advokato. Ar tai bandote pasakyti?

– Ne man spręsti. – Pro langą ji pažiūrėjo vidun. – Ar mano kolegos ką nors ras?

Teizenas neatsakė.

– Ar galiu jums užduoti dar kelis klausimus? – paskutinį kartą pabandė Lena.

– Dėl manęs. – Teizenas nužvelgė savo žemes. – Gal tai ir neprotinga, bet man atrodo, kad jums galima pasitikėti. Jūs – sąžiningas žmogus.

Įpylęs Lenai dar arbatos jis čiupinėjo savo puodelį.

– Kaip dažnai ir kaip smarkiai bardavotės su žmona?

– Su Lavan neįmanoma bartis.

– Kaip suprasti?

– Lavan akimis, barnis kone prilygo santuokinei neištikimybei. Ji jautėsi išipareigojusi. Aš išlaikau ją ir jos šeimą, o ji rūpinasi manimi, namais ir šeimynine laime. Pavyzdžiui, ji

niekada neatsisakė su manim miegoti vien todėl, kad neturėjo ūpo užsiimti seksu.

– Bet jūsų nuomonės ne visada sutapdavo, ar ne?

– Aišku, ne. Kai visą laiką būni kartu, ir darbe, ir namie, to neišvengsi. Bet Lavan tuoj nusileisdavo ar bent jau taip atrodė. Ją kone tekdavo versti išsakyti nuomonę ar su manim padiskutuoti.

– Atrodo, sudėtinga.

Elbas Teizenas linktelėjo.

– Taip, galima pažiūrėti ir taip. – Valandėlę patylėjęs kalbėjo toliau: – Gal ne visada turėjau tam jėgų ir priėmiau viską taip, kaip yra. Paprasčiausiai nusprenddavau, ką daryti. Dabar jau žinot, kad pastaruoju metu ūkyje kilo problemų. Neįtikėtinai karšta ir ilga vasara poilsiautojams tikriausiai patiko, bet mums, ūkininkams, buvo tikras siaubas. Visi meldžiamės, kad šie metai nebūtų tokie prasti.

Lena ryžosi atskleisti vieną išsiaiškintą faktą.

– Jūsų žmona pati siūsdavo į Tailandą pinigų. Iš kur jų turėjo?

– Ką? – Regis, tokia žinia Teizeną pribloškė. – Ne, taip negali būti. Lavan niekur nedirbo. Turiu omeny, išskyrus mūsų ūkį. O senelių namuose pinigų negaudavo.

– Sumos buvo tikrai nemenkos, – pridėjo Lena, įdėmiai stebėdama jo reakciją.

– To negali būti. Būčiau žinojęs. Tikriausiai kažką supainiojote. – Pašokęs jis nuėjo į sodą, paskui grįžo pas Leną. – Kokio dydžio buvo ta suma?

Lena papurtė galvą.

– Deja, to negaliu išduoti. Jau ir taip pasakiau kur kas daugiau, nei leistina.

– Suprantu. – Teizenas persibraukė plaukus. – Ir vis dėlto... negaliu to įsivaizduoti. Taip, pastaraisiais metais į Tailandą pervedėme gerokai mažiau, bet jiems tikrai būtų užtekę. Namas baigtas, vienas Lavan brolis ir viena sesuo patys uždirba. Nesuprantu šito.

Tą akimirką pasirodė vienas pareigūnas ir pasikvietė Leną. Ji nusekė paskui jį į namą ir uždarė paskui save duris.

– Ką turit?

Ekspertas padavė jai atspausdintą lapą.

– Ponia Jao Jun buvo užsisakiusi skrydį į Tailandą kovo 25 dieną. Iš Kopenhagos į Bankoką.

Lape buvo užsakymo patvirtinimas ir kodas, su kuriuo keleivis gali registruotis internetu.

– Kur jį radote?

– Įkištą į knygą svetainės lentynoje.

Į kambarį įžengė kitas ekspertas.

– Gal galite trumpai ateiti, ponias vyriausioji komisare?

Vonios kambarielyje ir ūkiniame kambarielyje jis parodė vietas, kur su luminoliu aptiko kraujo.

– Ką tik nufotografavau.

– Kiek čia to kraujo?

– Sunku pasakyti. Sprendžiant iš akies, palyginti nedaug. Sakyčiau, ir ten, ir ten kokie dvidešimt ar trisdešimt mililitrų.

– Ar analizei tokio kiekio užteks?

Ekspertas linktelėjo.

– Manau, taip. Abiejose vietose plyšiuose radau likučių. Rytoj žinosim daugiau. Taip pat ir tikslesnį kraujo kiekį.

Linktelėjusi Lena pasitraukė į šalį, norėdama paskambinti Olei Kotenui.

– Klausau, Lena. Kas naujo?

Ji trumpai atpasakojo, ką tik ką sužinojusi.

– Pakalbėsiu su prokuroru ir tuoj atskambinsiu, – pareiškė Olė ir baigė pokalbį, Lenai nespėjus aptarti padėties.

Ji grįžo pas Elbą Teizeną, vis dar sėdintį ant suolo.

– Turėsit važiuoti su mumis į Huzumą.

– Ilgam?

– Dar negaliu pasakyti. Jumis dėta, paskambinčiau broliui, kad pasirūpintų gyvuliais.

Tyliai sudejavęs Teizenas susižvejojo kišenėje telefonu.